

Arrest

nr. 296 847 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart op [...] april 2004 geboren te zijn in Kinshasa, Congo, en aldus over de Congolese nationaliteit te beschikken. Op zesjarige leeftijd vergezelt u uw moeder gedurende haar werkdag op de markt. Op het moment dat uw moeder u even alleen laat, wordt u gelokt en meegenomen door een man, R.. Na de reis wordt u wakker in zijn huis en informeert hij u dat jullie in Angola zijn en dat u vanaf dan bij hem zal wonen. U wordt gedurende uw verblijf bij R. seksueel misbruikt, ervaart fysieke agressie en wordt ingeschakeld voor de huishoudelijke taken. Op latere leeftijd ondergaat u tweemaal een abortus, uitgevoerd door R. zonder medische bijstand. Het huis waar u met R. verblijft is niet volledig afgewerkt waardoor u, met behulp van blokken waar u op kan klimmen, de mogelijkheid heeft om binnen te kijken in de kerk ernaast. U wordt opgemerkt door Pastor P. en gaat regelmatig met hem in gesprek.

Daarnaast heeft u geen contact met de buitenwereld, aangezien het u wordt verboden om het huis te verlaten. Na een zekere periode durft u uw situatie aan Pastor P. uit te leggen. Vervolgens helpt hij u aan R. te ontsnappen door reisdocumenten te regelen. Op een moment dat R. er niet is, laat hij iemand komen om een foto van u te nemen en uw vingerafdrukken te laten afnemen. Een aantal weken nadien heeft hij een paspoort voor u laten maken. Een tijd later vraagt Pastor P. u opnieuw naar de kerk te komen. Jullie verlaten de kerk en gaan samen met het koor naar een appartementsgebouw, waar u uw voornaam dient te geven en opnieuw een foto moet laten nemen. Op een zekere dag zegt Pastor P. dat hij u de volgende ochtend nodig heeft. 's Anderendaags klimt u opnieuw naar boven om de kerk binnen te gaan. U wordt naar de luchthaven gebracht en neemt er het vliegtuig naar Frankrijk, gebruikmakend van een vals paspoort. Aangekomen in Frankrijk verblijft u gedurende zes, zeven of acht maanden bij een kennis van de pastoor, S., die uw vader D.L.M. weet op te sporen via sociale netwerken. Vervolgens reist u verder door naar België, waar u aankomt op 18 augustus 2020 en de Belgische asielinstanties op 01 september 2020 om internationale bescherming verzoekt.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u gedurende het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) op 20 november 2020 een geboorteakte neer, waarvan de ingevulde informatie naar eigen zeggen niet correct is. Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS voegt u daar een kopie van de F – kaart van uw vader D.L.M. aan toe. Op 23 september 2022 wordt door uw advocaat via mail een medisch attest toegevoegd aan uw dossier, opgesteld op 22 september 2022 door dokter B. N.. 07 november 2022 wordt uw dossier verder vervolledigd met een psychologisch attest, d.d. 12 oktober 2022, uitgaande van het SOS Viol te Brussel.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens uit uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychologisch attest dat u gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS neerlegt blijkt dat u een intense stress en vertrouwensproblemen ervaart, maar ook moeilijkheden hebt in het vertrouwen van mannen. Het is ook om die reden dat u een voorkeur uit voor een vrouwelijke interviewer en tolk.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-Generaal. Zo werd een vrouwelijke protection officer en tolk voorzien. U bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u akkoord ging met het geslacht van beide beaamt u dit. Voorts werd u ruim de tijd gegeven om te spreken over de feiten van seksueel misbruik en de emoties te ervaren die daarmee gepaard gaan. Er werd verschillende keren gevraagd of u zich goed voelde om het onderhoud te starten en/of verder te zetten. Tenslotte werd u de mogelijkheid geboden om bijkomende pauzes te nemen indien nodig. Gelet op wat vooraf gaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkervijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedures gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U houdt voor een jong meisje te zijn dat ontvoerd werd op zesjarige leeftijd door een zekere R. en tot vijftienjarige leeftijd door hem werd vastgehouden. Door deze ervaring bent u bang om terug te keren naar Angola. U vreest immers dat R. u zal terugvinden (NPO, p. 5, 7 – 8, 22, 29).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u verklaarde geboren te zijn op [...] april 2004 en dus minderjarig te zijn geweest op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming op (NPO, p. 5). De dienst Voogdij bepaalde echter bij beslissing van 11 september 2020 dat op basis van medisch onderzoek kan worden besloten dat u op datum van 4 september 2020 een leeftijd had van minstens 23,5 jaar, waarschijnlijk ouder (zie administratief dossier), hetgeen (minstens) 7 jaar verschilt met de leeftijd die u opgaf. Toen u geconfronteerd werd met deze conclusies, bevestigde u hiervan op de hoogte te zijn (NPO, p. 5). De kopieën van geboorteaktes die u ter staving aan de Dienst Voogdij overhandigde, werden door hen niet geaccepteerd (zie blauwe map in administratief dossier). Gelet op het ruime leeftijdsverschil tussen uw verklaringen en de testresultaten van de medische onderzoeken die in opdracht van de dienst Voogdij werden uitgevoerd en het feit dat u geen bijkomende objectieve elementen aanhaalt die uw verklaring minderjarig te zijn kunnen ondersteunen, blijft de leeftijdsbepaling van 4 september 2020

behouden. Aangezien u beschouwd werd als minstens 23,5 jaar oud (op 4 september 2020, dus intussen ruim 25.5 jaar oud), komt ook uw asielrelaas in een ander daglicht te staan.

Ten eerste weet u niet aannemelijk te maken dat u ingevolge deze gebeurtenissen nog enige vrees voor vervolging dient te koesteren. U weet geen concrete elementen aan te halen die erop wijzen dat u werkelijk dient te vrezen voor R. wanneer u zou terugkeren. U gevraagd naar uw vrees bij terugkeer haalt u louter aan u dat u heel erg bang bent. Wat er zou gebeuren indien u terugkeert, weet u eveneens niet te preciseren. U stelt enkel dat R. u zal vinden. Wanneer u wordt gevraagd op welke manier R. u zou kunnen vinden, antwoordt u vaagweg: Ik weet niet hoe, maar ik weet wel dat hij mij zou vinden omdat ik ook de indruk had dat hij mij kende. (NPO, p. 22, 29). Uw vrees is bijgevolg volledig gebaseerd op een **vermoeden** dat u niet weet te staven aan de hand van concrete indicaties. Hoewel u stelt te denken dat hij u kende en dit aanhaalt als reden waarom u denkt dat hij u kan vinden, weet u geen link te leggen tussen u en R.. U gevraagd van waar hij u zou kennen, antwoordt u aanvankelijk dat u het niet weet. Vervolgens haalt u twee uitermate vage elementen aan waarmee u uw vermoeden tracht te onderbouwen, namelijk: –Telkens op mijn verjaardag had hij een taart mee en dan zei hij met een rare blik in zijn gezicht “gelukkige verjaardag” en dan sliep hij met mij. De eerste dag sprak hij mij ook aan met mijn naam dus ik had ook de indruk dat hij mij al kende. (NPO, p. 23). **Uw opgeworpen vrees bij terugkeer is dan ook louter gebaseerd op vage speculaties.** Tot slot stelt u desgevraagd dat u met uw vader nooit over R. sprak en gevraagd of uw moeder R. kende, stelt u slechts dat ze daar niets van gezegd heeft. Nochtans zou men verwachten dat u haar hierover bevraagd zou hebben eens u terug contact had met haar, zeker indien u werkelijk vermoedde dat hij u kende, is uw moeder bij uitstek de persoon die hier meer licht op zou kunnen werpen. Dat u dit klaarblijkelijk naliet en slechts stelt dat dat ze “daar niets van heeft gezegd” getuigt – zeker gezien uw vastgestelde leeftijd - van een desinteresse die onverenigbaar is met een ernstige vrees voor vervolging

Rekening houdend met uw vastgestelde leeftijd kan bovendien onmogelijk worden aangenomen dat u na tien jaar bij R. te hebben verbleven geen enkel idee heeft van waar u in Angola verbleef (NPO, p. 7 – 8; zie verklaring DVZ, d.d. 20 november 2020, vraag 10). U had bovendien regelmatig contact met Pastor P., ging langs bij de ambassade - door u aanvankelijk appartementsgebouw genoemd - voor uw visumaanvraag en reed samen met het koor per bus naar de luchthaven waardoor niet kan worden ingezien dat u op geen enkel moment bij iemand ten rade bent gegaan over uw verblijfplaats of dit niet zou hebben geobserveerd tijdens uw verplaatsingen (NPO, p. 15 -16, 18; 21 - 22). Overigens is het weinig aannemelijk dat u na een verblijf van tien jaar als jongvolwassene geen enkel idee heeft van de leeftijd van R. noch van zijn beroep (NPO, p. 24).

Eveneens weet u, tegen alle verwachtingen van een jongvolwassene in, geen duidelijk beeld te scheppen over uw vertrek uit Angola, de reisweg die u aflegde tot België en de documenten die u daarbij gebruikte.

Zo houdt u enerzijds voor met valse documenten op een andere naam gereisd te zijn in het gezelschap van Pastor P. (zie “verklaring DVZ” pt. 24, 31, 32) en dat u het gebruikte paspoort niet kan voorleggen omdat het ook nog voor iemand anders moest dienen (NPO, p. 14). Anderzijds stelt u dat Pastor P. u aan iemand voorstelde die vingerafdrukken en foto's nam, waarna u een paspoort werd getoond. Vervolgens nam Pastor P. zowel u als heel het koor waar u mee zou reizen, mee naar een gebouw waarvan u nu beseft dat het de ambassade was en waar opnieuw foto's en vingerafdrukken werden genomen (NPO, p. 16, 18). Op basis van uw vingerafdrukken werd bovendien inderdaad een visumdossier teruggevonden. Hieruit blijkt in elk geval dat u inderdaad op de Portugese ambassade in Luanda bent geweest en dat u in het kader van uw visumaanvraag een identiteitskaart voorlegde die werd afgegeven op 10 augustus 2016 en een paspoort dat werd afgegeven op 28 augustus 2018, beide op naam van D.V.M.K. (geboren op [...] april 1999 in Luanda) (zie blauwe map in het administratief dossier). De geboortedatum op deze documenten ligt in lijn met de resultaten van uw leeftijdstest. Het visum dat u werd uitgereikt op basis van deze documenten was geldig van 5 december 2019 tot 18 januari 2020, wat in lijn ligt met uw verklaring reeds twee jaar in Europa te zijn.

Vooreerst kan niet ingezien worden waarom Pastor P. eerst twee (tussen de afgifte van uw identiteitskaart en paspoort) en vervolgens één jaar (tussen afgifte paspoort en aanvraag visum) zou hebben gewacht om uw reisdocumenten te bekomen. Uit de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier blijkt bovendien dat u zowel voor de aanvraag van uw identiteitskaart, paspoort als visum persoonlijk aanwezig dient te zijn bij de verantwoordelijke instanties om onder meer uw vingerafdrukken af te nemen. Deze informatie is dan ook volledig incoherent met uw bewering dat u nooit het huis van R. mocht verlaten, dat uw reisdocumenten door Pastor P. werden geregeld en dat u

verder nergens iets van afwist (NPO, p. 9, 15 - 17, 20 - 21, 25, 27, 29). Bovendien werd ook een schoolattest uitgegeven door het "Colégio Fabril", waar u in 2019 nog een cursus Economie en Juridische Wetenschappen volgde, teruggevonden in uw visumdossier hoewel u stelt nooit naar school te zijn gegaan omdat dit u verboden werd door R. (zie blauwe map in administratief dossier). Deze vaststellingen worden nog versterkt door het feit dat u zowel voor uw paspoort als visum documenten dient neer te leggen zoals een geldige identiteitskaart, verklaring van school en een verblijfsakte (zie blauwe map in administratief dossier). In de context van uw plotse ontvoering en jarenlange opsluiting kan u onmogelijk aan deze documenten zijn geraakt om een paspoort en visum aan te vragen, hoewel uit uw visumdossier het tegendeel is gebleken (zie blauwe map in administratief dossier).

In combinatie met de vaststelling dat u maar liefst zeven jaar ouder blijkt te zijn dan u beweert kan niet anders dan geconcludeerd dat de objectieve informatie in uw dossier niet coherent is met uw relaas betreffende uw ontvoering door R., jarenlange opsluiting en uiteindelijk vertrek met behulp van Pastor P..

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten neer die uw beweerde (Congolese) nationaliteit, identiteit of reisweg kunnen ondersteunen. Ter ondersteuning van uw beweerde identiteit en nationaliteit legt u een slecht leesbare kopie van een geboorteakte voor, waarover u bovendien zelf verklaart dat er niets correct in staat (NPO, p. 19). Deze kan dan ook niet beschouwd worden als een bewijs van uw identiteit of nationaliteit. Sowieso bevat de geboorteakte, zelfs indien ze origineel zou zijn, geen enkel objectief element (foto van u voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door het document wordt bedoeld. Bijgevolg geeft ook de F-kaart van D.L.M. louter de identiteitsgegevens weer van een persoon wiens vaderlijke met u geenszins wordt aangetoond.

Zowel het medisch als psychologisch attest dat u neerlegt, vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hier vastgestelde problemen werden opgelopen. Wat betreft het medisch attest doet de arts vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Het psychologisch attest dat u neerlegt, stelt dat u sinds 06 oktober 2020 bij hen in behandeling bent en gezien uw traumatische ervaringen nood heeft aan een verdere opvolging zonder enige verwijzing naar uw situatie, uw wedervaren in Angola of zelfs maar naar de symptomen die u zou ervaren die op PTSS wijzen. In elk geval gaat elk verzoek om internationale bescherming gepaard met een bepaalde mate van stress en vormt een dergelijk psychologisch attest geen bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychologische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar uitspraken betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt (slechts zeer summier in dit geval), maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze, feitelijke omstandigheden schetsen waarin een mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in geval van een psycholoog, die nog meer dan een arts afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt wordt verteld.

Het CGVS kwam tegemoet aan uw vraag om gehoord te worden door een vrouwelijke PO en bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk. Behalve dat u tweemaal emotioneel wordt gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u op geen enkel moment gedurende de procedure blijk van enige bijzondere procedurele noden omwille van psychologische problemen of van een onvermogen om volwaardig deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. **In het licht van het gehele dossier kan het psychologisch attest geen onvermogen aantonen om volwaardig aan de procedure deel te nemen, noch de geloofwaardigheid van uw asielsrelaas herstellen, noch het bestaan van een risico op vervolging bij terugkeer naar Angola aannemelijk maken.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van verschillende artikels, bepalingen en beginselen, met name :

- "- artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;*
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);*
- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- art. 48 tot art. 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna wet van 15 december 1980);*
- artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) ("Kwalificatierichtlijn")*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;*
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).".*

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

"II.1. IN HOOFDORDE : ERKENNING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS (artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980)

a. De kwetsbaarheid van verzoekster

- Het kwetsbaar profiel van verzoekster

Er dient eerst en vooral rekening gehouden te worden met het extreem kwetsbaar profiel van verzoekster. Deze kwetsbaarheid werd veroorzaakt door de jarenlange onmenselijke en vernederende behandelingen die verzoekster heeft meegemaakt:

- Verzoekster werd ontvoerd toen zij klein was. Zij is dus ver van haar familie opgegroeid, zonder enkel referentiepunt.

- Verzoekster is jarenlang vastgehouden en gesekwestreerd geweest, in menonwaardige omstandigheden.

- Verzoekster is tijdens haar opsluiting niet naar school gegaan, heeft geen sociale interacties gehad en heeft geen contact gehad met de buitenwereld. Het lijkt duidelijk dat de cognitieve vaardigheden van verzoekster zich in dergelijke omstandigheden niet ontwikkeld hebben zoals de andere meisjes van haar leeftijd (zie ook opmerkingen van advocaat, NPO, p. 31).

- Verzoekster is jarenlang verkracht geweest en is dus het slachtoffer geweest van seksueel geweld.

- Verzoekster werd ook bedreigd en geslagen door R. en heeft nog fysieke letsels en verwondingen (NPO, p. 28).

Verzoekster lijdt aan ernstige psychologische problemen en heeft ook een psychologisch attest neergelegd om dit te bewijzen. Zo meent de VZW SOS Viol dat verzoekster in een langdurige toestand van post-traumatische stress verkeert (attest dat reeds neergelegd werd).

Verzoekster voert vervolgingen aan, waarvan de extreme ernst niet kan worden gerelativeerd of geminimaliseerd en waarvan de psychologische gevolgen in aanmerking moeten worden genomen.

Voor verzoekster, was het trouwens heel moeilijk om haar asielrelaas uit de doeken te doen (NPO, p. 21 : "verzoeker huilt", zie ook NPO, p. 25).

[...]

Rekening houdend met al de elementen die hiervoor werden uiteengezet, is het vanzelfsprekend dat verzoekster heel kwetsbaar is.

- Impact op de herinneringen van verzoekster

Deze elementen van kwetsbaarheid kunnen duidelijk een impact gehad hebben op de herinneringen van verzoekster aan wat zij meegemaakt heeft in Angola. Inderdaad : [...]

Het feit dat verzoekster een kwetsbaar persoon is, gaat gepaard met een intense chronische vermoeidheid, extra stress en concentratiemoeilijkheden.

Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij onvoldoende rekening gehouden heeft met al deze elementen.

- Subjectief element van de vrees van verzoekster

Het trauma dat verzoekster overhoudt aan wat zij meegemaakt heeft, is niet te minimiseren.

In het arrest “Bouyid tegen België” van 28 september 2015, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat : [...]

Gelet op deze rechtspraak, is het zeker dat de behandelingen die verzoekster ondergaan heeft, de drempel van ernst bereiken die een vernederende behandeling inhoudt. Verzoekster heeft inderdaad jarenlang zowel fysiek als psychologisch geweld ondergaan. Haar psychologische reactie is ook een factor waarmee rekening gehouden moet worden.

Verzoekster begint haar trauma te overwinnen. Echter, indien zij zou moeten terugkeren naar Angola of naar het Democratisch Republiek van Congo, gaat zij zeker opnieuw geconfronteerd worden met deze traumatische herinneringen, wat haar opnieuw in een staat van diepe wanhoop zal brengen.

Verwerende partij verliest dus uit het oog dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, bevat. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief element zoals gesuggereerd wordt door het CGVS.

[...]

In casu, heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het subjectief element van de vrees van verzoekster, voor wie het absoluut ondenkbaar is om terug te keren naar haar land van herkomst, gelet op de herinneringen die zij overhoudt aan haar ontvoering en de jarenlange opsluiting, en haar algemene gemoedstoestand.

b. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing is hoofdzakelijk gebaseerd op de, volgens de tegenpartij, ongeloofwaardige verklaringen van verzoekster betreffende haar leeftijd, en bijgevolg op de, volgens de tegenpartij, ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden profiel. Immers, de tegenpartij meent dat verzoekster, omwille van haar leeftijd, meer informatie zou moeten hebben betreffende de aangehaalde vervolgingsfeiten en haar vertrek uit Angola.

- De leeftijd van verzoekster

Verzoekster is geboren op [...] april 2004 en was minderjarig op het ogenblik van haar verzoek om internationale bescherming op 1 september 2020.

De tegenpartij meent hieromtrent : [...]

Hoewel de leeftijdsbeslissingen van de Dienst Voogdij buiten uw rechtspraak vallen, dient er hieromtrent opgemerkt te worden dat de medische onderzoeken die uitgevoerd werden op verzoekster, met name een tandheelkundig onderzoek, een sleutelbeenradiografie en een handpolsradiografie zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd te schatten.

Zo heeft de Académie nationale des médecins van Frankrijk op 16 januari 2007 een rapport aangenomen waarin duidelijk staat dat: [...]

In een artikel van 14 november 2014, dat in het Frans nieuwsblad Liberation werd gepubliceerd, leest men : [...]

Ook de Belgische Orde der Artsen stelt dat de interpretatie van een röntgenfoto “geen onfeilbare methode om de leeftijd van een persoon te bepalen” is.

Verzoekster meent dan ook dat de resultaten van de medische testen die uitgevoerd worden om de leeftijd van een asielzoeker te bepalen een heel relatieve bewijswaarde hebben en dat er met veel voorzichtigheid moet omgegaan worden met de resultaten van zulke testen.

Hoe dan ook is de betwiste leeftijd van verzoeker helemaal onvoldoende om enige vorm van internationale bescherming te weigeren aangezien dit element op zich geen impact heeft op het risico op vervolging of op behandelingen in strijd met artikel 2 en 3 van het EVRM.

- De vrees van verzoekster in geval van terugkeer

De tegenpartij meent ook dat verzoekster niet aannemelijk weet te maken dat zij ingevolge van de gebeurtenissen nog enige vrees voor vervolging dient te koesteren : [...]

Verzoekster vreest dat R. haar in Angola zal terugvinden. Zij weet dat hij een machtige man is, en vreest dan ook dat hij haar zal terugvinden indien zij terugkeert naar Congo. Zij is er ook van overtuigd dat hij haar kent, aangezien hij haar verjaardag kende en ook haar bedreigde met haar familie (NPO, p. 29).

Verzoekster benadrukt ook het feit dat zij in het Democratisch Republiek van Congo geen sociaal netwerk heeft en dat zij bijgevolg bijzonder kwetsbaar zal zijn en niet beschermd zal kunnen worden. De vader van verzoekster verblijft in België (NPO, p. 12) en de moeder van verzoekster verblijft in Luanda (NPO, p. 11).

Zij heeft ook amper in Congo gewoond, en heeft geen herinneringen meer aan haar land van herkomst. Verder is het voor verzoekster ondenkbaar om terug te keren naar Afrika, gelet op de onmenselijke en vernederende behandelingen die zij in Angola geleden heeft. Verzoekster is jarenlang het slachtoffer geweest van seksueel misbruik en werd in Angola jarenlang gesekwestreerd in menonwaardige omstandigheden.

Haar hele jeugd werd haar ontnomen. Psychologisch gezien, is het in deze omstandigheden onmogelijk voor verzoekster om terug te keren naar Congo (of Angola). Verzoekster zou, in geval van terugkeer naar Congo een constante druk voelen en een constante vrees hebben dat zij teruggevonden zou worden (subjectief element van haar vrees, zie supra).

De tegenpartij meent ook dat, rekening houdend met de vastgestelde leeftijd van verzoekster, er onmogelijk aangenomen kan worden dat zij na tien jaar bij R. te hebben verbleven geen enkel idee heeft van waar zij in Angola verbleef : [...]

Het lijkt opnieuw duidelijk dat de tegenpartij geen enkele aandacht besteed aan de omstandigheden in dewelke verzoekster in Angola verbleef : zij zat opgesloten en kwam nooit naar buiten (NPO, p. 7 : "Dat kan ik niet weten, want ik kwam niet naar buiten"). Verzoekster is in Angola ook altijd op dezelfde plaats gebleven (NPO, p. 8). Zij kende Angola niet (aangezien zij voor haar ontvoering in Kinshasa werd grootgebracht) en had dan ook geen enkel referentiepunt of geen andere kennis van Angola. Het is dan ook normaal dat verzoekster niet weet waar zij opgesloten was.

Dit geldt ook voor wat betreft de kennis die zij heeft van R. zelf. Verzoekster heeft, gelet op de omstandigheden, natuurlijk nooit een persoonlijk gesprek gehad met hem. Alles wat zij over R. kan zeggen, vloeit voort uit wat zij gezien heeft (NPO, p. 24). De tegenpartij houdt absoluut geen rekening met de beschreven omstandigheden.

- Het visumdossier van verzoekster

De tegenpartij meent uiteindelijk dat verzoekster geen duidelijk beeld kan scheppen over haar vertrek uit Angola, de reisweg die zij tot België aflegde en de documenten die zij daarbij gebruikte : [...]

De tegenpartij staakt haar beslissing op basis van het visumdossier. Verzoekster volhardt in haar verklaringen volgens dewelke haar paspoort en visum geregeld werden door Pastor P.. Verzoekster is hier altijd eerlijk en duidelijk in geweest (NPO, p. 4).

De authenticiteit van dit dossier, dat geheel incoherent is met het profiel van verzoekster, kan hoe dan ook betwijfeld worden.

Verzoekster heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud in detail uitgelegd hoe zij haar paspoort en visum heeft verkregen. Zij heeft deze stappen niet zelf geregeld maar heeft dit toevertrouwd aan Pastor P.. Zij weet niet hoe hij het paspoort en visum heeft geregeld. Zij heeft enkel haar vingerafdrukken gegeven, heeft een pasfoto laten nemen en is naar de Portugese ambassade gegaan voor het visum (NPO, p. 16 en 17).

Verzoekster werd voor het eerst geconfronteerd met de informatie in het visumdossier tijdens haar persoonlijk onderhoud. In huidig verzoekschrift, wenst zij de authenticiteit van het dossier te weerleggen.

1) Corruptie van Angolese documenten

Eerst en vooral dient er opgemerkt te worden dat de tegenpartij zelf vaak van mening is dat de authenticiteit van officiële Angolese documenten betwijfeld kan worden, gelet op de corruptie in het land. Hierdoor is het voor Angolese asielzoekers bijna onmogelijk om de tegenpartij te overtuigen van de authenticiteit van Angolese documenten.

Wij lezen trouwens : [...]

In huidig geval, werd het visum aangevraagd bij de Portugese ambassade van Luanda, in Angola. Het visumdossier bevat dan ook bijna enkel Angolese documenten, zoals een Angolees paspoort, een Angolese identiteitskaart en documenten betreffende het profiel van verzoekster, zoals een scholingsattest. Gelet op de corruptie in Angola, kan aan de authenticiteit van deze documenten getwijfeld worden.

2) Nationaliteit van verzoekster

Verzoekster heeft de Congolese nationaliteit en niet de Angolese nationaliteit (NPO, p. 5). Het Angolees paspoort is dan ook een vals paspoort, dat bekomen werd door Pastor P. met het oog op haar vlucht uit Angola omwille van de onmenselijke behandelingen die zij in Angola heeft geleden. Verzoekster heeft trouwens altijd duidelijk gezegd dat de naam op het paspoort haar eigen naam niet was (NPO, p. 4 en NPO, p. 14). De data op het paspoort en op de identiteitskaart komen niet overeen met de realiteit.

Een duidelijke aanwijzing van haar Congolese nationaliteit is het feit dat haar vader, de heer L.M.D., die hier in België een verblijfsstatus heeft (F+-kaart, gezinshereniging), de Congolese nationaliteit bezit (NPO, p. 10).

3) Handtekening van verzoekster

In het dossier, vinden wij o.a. een identiteitskaart terug, maar ook een visumaanvraagformulier. Er dient opgemerkt te worden dat de handtekening van verzoekster op de verschillende documenten niet altijd dezelfde is, en ook niet dezelfde is als de werkelijke handtekening van verzoekster, zoals deze bijvoorbeeld te zien is op haar bijlage 26.

4) Vaderlijke afstamming

Op het scholingsattest, staat geschreven dat de vader van verzoekster K.U. heet. Echter, de vader van verzoekster is de heer L.M.D., die hier in België verblijft.

De informatie die opgenomen werd in dit scholingsattest is dus niet correct, wat de authenticiteit van de documenten verder aan het wankelen brengt.

5) Scholingsattest

Verzoekster is nooit naar school gegaan (NPO, p. 9) en heeft hier in België alfabetiseringslessen gevolgd. Het is dan ook onmogelijk dat verzoekster in Angola naar school is gegaan en aan het "Colégio Fabril", in 2019, een cursus Economie en Juridische Wetenschappen zou gevolgd hebben.

Het lijkt bijvoorbeeld duidelijk, bij het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, dat verzoekster niet kan tellen (verzoekster kan 2 jaar van het jaartal 2022 niet aftrekken, NPO, p. 9).

6) Informatie die verzoekster wel kan geven betreffende het visumdossier

Verzoekster heeft duidelijk gezegd dat Pastor P. haar vingerafdrukken heeft genomen, alsook een foto heeft getrokken (NPO, p. 16 en NPO, p. 18). Deze vingerafdrukken en de foto zijn ook te vinden op het paspoort en op de identiteitskaart.

Verzoekster verwijst ook naar haar heel spontane en gedetailleerde verklaringen betreffende haar bezoek aan de Portugese ambassade (NPO, p. 16).

c. Voordeel van twijfel

Verzoekster heeft een uiterst gedetailleerd relaas gevoerd en heeft op een spontane manier uitgelegd wat haar overkomen is (NPO, p. 15-17 en NPO, p. 20-22).

Voor verzoekster, was het trouwens heel moeilijk om haar asielrelaas uit de doeken te doen (NPO, p. 21 : "verzoeker huilt", zie ook NPO, p. 25).

[...]

Gelet op de verschillende elementen die hierboven werden aangehaald, moest men op zijn minst het voordeel van twijfel gunnen aan verzoekster.

II.2. IN ONDERGESCHIKTE ORDE : TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS (artikel 48/4 van de wet van 15)

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende: [...]

De inhoud van de wet van 15 december 1980 weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het EVRM. [...]

In casu, vreest verzoekster onmenselijke of vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar het Democratisch Republiek van Congo, omwille van de bovenvermelde redenen (heropflakking van traumatische herinneringen en posttraumatische stress, represailles van R., enz.).

Verder heeft zij in het Democratisch Republiek van Congo geen sociaal netwerk en bijgevolg geen realistische hervestigingsmogelijkheden. De vader van verzoekster verblijft in België (NPO, p. 12) en de moeder van verzoekster verblijft in Luanda (NPO, p. 11). Zij heeft ook amper in Congo gewoond, en heeft geen herinneringen meer aan haar land van herkomst."

2.2. Bij de verweernota van 3 april 2023 voegt verweerder de "COI Focus ANGOLA: Authentification des documents officiels, dd. 28 november 2018".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om

internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige verwijzing naar wetsbepalingen en rechtspraak impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar kwetsbaar profiel.

Blijkens de bestreden beslissing werden aan verzoekster steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens uit uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychologisch attest dat u gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS neerlegt blijkt dat u een intense stress en vertrouwensproblemen ervaart, maar ook moeilijkheden hebt in het vertrouwen van mannen. Het is ook om die reden dat u een voorkeur uit voor een vrouwelijke interviewer en tolk.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-Generaal. Zo werd een vrouwelijke protection officer en tolk voorzien. U bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u akkoord ging met het geslacht van beide beaamt u dit. Voorts werd u ruim de tijd gegeven om te spreken over de feiten van seksueel misbruik en de emoties te ervaren die daarmee gepaard gaan. Er werd verschillende keren gevraagd of u zich goed voelde om het onderhoud te starten en/of verder te zetten. Tenslotte werd u de mogelijkheid geboden om bijkomende pauzes te nemen indien nodig. Gelet op wat vooraf gaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedures gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”.

In de mate dat verzoekster in het kader van onderhavige procedure aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van haar verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoekster de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Verzoekster wijst in het verzoekschrift op haar extreem kwetsbaar profiel en de jarenlange onmenselijke en vernederende behandelingen die ze heeft meegemaakt. Ze verduidelijkt dat ze werd ontvoerd toen ze klein was, jarenlang werd vastgehouden, niet naar school is gegaan - wat de ontwikkeling van haar cognitieve vaardigheden heeft beïnvloed -, slachtoffer is van seksueel geweld en bedreigd en geslagen is. Zij benadrukt tevens aan ernstige psychologische problemen te lijden en verwijst naar het door haar neergelegd psychologisch attest.

Verzoekster beperkt zich hiermee tot een loutere verwijzing naar haar kwetsbaar profiel, voorgehouden ervaringen en psychologische toestand. Ze licht echter niet toe op welke wijze de haar geboden steunmaatregelen tekortschoten.

Bovendien kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijken dat de dossierbehandelaar duidelijke vragen heeft gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct

begreep. Verzoekster werd tijdens het persoonlijk onderhoud tweemaal emotioneel (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21, p. 25), maar heeft op geen enkel moment aangegeven dat zij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen, noch kan dit blijken uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. Noch verzoekster, noch verzoeksters advocaat heeft aangegeven dat verzoekster in de onmogelijkheid was om deel te nemen aan de procedure omwille van haar psychologische problemen en/of geheugenproblemen.

Evenmin blijkt uit het door verzoekster voorgelegde psychologisch attest van 12 oktober 2022 (neergelegd bij het CGVS) dat verzoeksters psychische problemen van die aard zijn dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast of dat zij niet zou kunnen deelnemen aan de onderhavige procedure, noch dat de haar geboden steunmaatregelen niet toereikend waren. Het psychologisch attest, opgesteld op 12 oktober 2022 door de vzw SOS Viol, stelt louter dat verzoekster sinds 6 oktober 2020 wordt opgevolgd met psychologische consultaties en dat zij, gezien haar multi-traumatische geschiedenis en haar voortdurende staat van PTSS, nood heeft aan deze specifieke ondersteuning.

Inzake het voormelde psychologisch attest stelt de beslissing het volgende:

"Het psychologisch attest dat u neerlegt, stelt dat u sinds 06 oktober 2020 bij hen in behandeling bent en gezien uw traumatische ervaringen nood heeft aan een verdere opvolging zonder enige verwijzing naar uw situatie, uw wedervaren in Angola of zelfs maar naar de symptomen die u zou ervaren die op PTSS wijzen. In elk geval gaat elk verzoek om internationale bescherming gepaard met een bepaalde mate van stress en vormt een dergelijk psychologisch attest geen bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychologische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar uitspraken betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt (slechts zeer summier in dit geval), maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze, feitelijke omstandigheden schetsen waarin een mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in geval van een psycholoog, die nog meer dan een arts afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt wordt verteld.

*Het CGVS kwam tegemoet aan uw vraag om gehoord te worden door een vrouwelijke PO en bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk. Behalve dat u tweemaal emotioneel wordt gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u op geen enkel moment gedurende de procedure blijk van enige bijzondere procedurele noden omwille van psychologische problemen of van een onvermogen om volwaardig deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. **In het licht van het gehele dossier kan het psychologisch attest geen onvermogen aantonen om volwaardig aan de procedure deel te nemen, noch de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag herstellen, noch het bestaan van een risico op vervolging bij terugkeer naar Angola aannemelijk maken.**"*

Hieruit blijkt wederom dat verzoeksters psychische toestand in rekening werd genomen bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

5. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Blijkens de motivering in de bestreden beslissing biedt verzoekster geen duidelijk zicht op haar nationaliteit, identiteit, leeftijd, persoonlijke leefomstandigheden voor haar aankomst in België, vertrek uit Angola, reisweg en documenten die ze hierbij gebruikte.

6. Inzake verzoeksters leeftijd stelt de Raad samen met verweerder vast dat verzoekster moedwillig heeft gelogen over haar leeftijd door zich als minderjarige voor te doen. Verzoekster verklaarde bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming geboren te zijn op [...] april 2004 en dus minderjarig te zijn (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), terwijl uit het leeftijdsonderzoek van de dienst Voogdij

blijkt dat verzoekster op 4 september 2020 een leeftijd had van minstens 23,5 jaar, wat (minstens) 7 jaar verschilt met de door verzoekster opgegeven leeftijd.

Waar verzoekster de medische onderzoeken ter vaststelling van haar leeftijd in het verzoekschrift hekelt, dient benadrukt dat zij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit is immers niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid. Verzoekster had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (zie administratief dossier). Verzoekster heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

7. Verder wordt samen met verweerder vastgesteld dat verzoekster onaannemelijke verklaringen aflegt over haar verblijfplaats in Angola voorafgaand aan haar komst naar België.

De bestreden beslissing stelt terecht het volgende:

"Rekening houdend met uw vastgestelde leeftijd kan bovendien onmogelijk worden aangenomen dat u na tien jaar bij R. te hebben verbleven geen enkel idee heeft van waar u in Angola verbleef (NPO, p. 7 – 8; zie verklaring DVZ, d.d. 20 november 2020, vraag 10). U had bovendien regelmatig contact met Pastor P., ging langs bij de ambassade - door u aanvankelijk appartementsgebouw genoemd - voor uw visumaanvraag en reed samen met het koor per bus naar de luchthaven waardoor niet kan worden ingezien dat u op geen enkel moment bij iemand ten rade bent gegaan over uw verblijfplaats of dit niet zou hebben geobserveerd tijdens uw verplaatsingen (NPO, p. 15 -16, 18; 21 - 22). Overigens is het weinig aannemelijk dat u na een verblijf van tien jaar als jongvolwassene geen enkel idee heeft van de leeftijd van R. noch van zijn beroep (NPO, p. 24)."

Verzoekster komt in het verzoekschrift niet verder dan het louter volharden in haar verklaringen over haar verblijf bij R., maar brengt geen concrete elementen aan die haar onaannemelijk onwetende verklaringen over haar vermeende verblijfplaats in Angola weten te rechtvaardigen.

8. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoekster geen duidelijk beeld schept over haar vertrek uit Angola, de reisweg die ze aflegde tot België en de documenten die ze daarbij gebruikte:

"Zo houdt u enerzijds voor met valse documenten op een andere naam gereisd te zijn in het gezelschap van Pastor P. (zie "verklaring DVZ" pt. 24, 31, 32) en dat u het gebruikte paspoort niet kan voorleggen omdat het ook nog voor iemand anders moest dienen (NPO, p. 14). Anderzijds stelt u dat Pastor P. u aan iemand voorstelde die vingerafdrukken en foto's nam, waarna u een paspoort werd getoond. Vervolgens nam Pastor P. zowel u als heel het koor waar u mee zou reizen, mee naar een gebouw waarvan u nu beseft dat het de ambassade was en waar opnieuw foto's en vingerafdrukken werden genomen (NPO, p. 16, 18). Op basis van uw vingerafdrukken werd bovendien inderdaad een visumdossier teruggevonden. Hieruit blijkt in elk geval dat u inderdaad op de Portugese ambassade in Luanda bent geweest en dat u in het kader van uw visumaanvraag een identiteitskaart voorlegde die werd afgegeven op 10 augustus 2016 en een paspoort dat werd afgegeven op 28 augustus 2018, beide op naam van D.V.M.K. (geboren op [...] april 1999 in Luanda) (zie blauwe map in het administratief dossier). De geboortedatum op deze documenten ligt in lijn met de resultaten van uw leeftijdtest. Het visum dat u werd uitgereikt op basis van deze documenten was geldig van 5 december 2019 tot 18 januari 2020, wat in lijn ligt met uw verklaring reeds twee jaar in Europa te zijn.

Vooreerst kan niet ingezien worden waarom Pastor P. eerst twee (tussen de afgifte van uw identiteitskaart en paspoort) en vervolgens één jaar (tussen afgifte paspoort en aanvraag visum) zou hebben gewacht om uw reisdocumenten te bekomen. Uit de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier blijkt bovendien dat u zowel voor de aanvraag van uw identiteitskaart, paspoort als visum persoonlijk aanwezig dient te zijn bij de verantwoordelijke instanties om onder meer uw vingerafdrukken af te nemen. Deze informatie is dan ook volledig incoherent met uw bewering dat u nooit het huis van R. mocht verlaten, dat uw reisdocumenten door Pastor P. werden geregeld en dat u verder nergens iets van afwist (NPO, p. 9, 15 - 17, 20 - 21, 25, 27, 29). Bovendien werd ook een schoolattest uitgegeven door het "Colégio Fabril", waar u in 2019 nog een cursus Economie en Juridische Wetenschappen volgde, teruggevonden in uw visumdossier hoewel u stelt nooit naar school te zijn gegaan omdat dit u verboden werd door R. (zie blauwe map in administratief dossier). Deze vaststellingen worden nog versterkt door het feit dat u zowel voor uw paspoort als visum documenten dient neer te leggen zoals een geldige identiteitskaart, verklaring van school en een verblijfsakte (zie blauwe map in administratief dossier).

In de context van uw plotse ontvoering en jarenlange opsluiting kan u onmogelijk aan deze documenten zijn geraakt om een paspoort en visum aan te vragen, hoewel uit uw visumdossier het tegendeel is gebleken (zie blauwe map in administratief dossier).".

Verzoeksters verweer in het verzoekschrift omvat geen dienstige weerlegging van de voormelde terechte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier.

Verzoekster volhardt in het verzoekschrift in haar verklaringen dat het paspoort en visum waarmee ze naar Europa is gereisd, werden geregeld door Pastor P.. Ze meent dat de authenticiteit van haar visumdossier met Angolese stukken, dat geheel incoherent is met haar beschreven profiel, betwijfeld kan worden en herneemt haar verklaringen inzake de verkrijging van haar paspoort en visum tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekster wijst op de corruptie in Angola en de relatieve bewijswaarde van Angolese documenten. Ze merkt op dat haar handtekeningen in het visumdossier op verschillende documenten niet altijd dezelfde is en ook niet dezelfde als haar werkelijke handtekening, zoals te zien op haar bijlage 26. Ze spreekt ook het scholingsattest tegen dat aangeeft dat ze in 2019 een cursus Economie en Juridische Wetenschappen heeft gevolgd in Angola en wijst erop dat ze hier alfabetiseringslessen heeft gevolgd en dat ook tijdens het persoonlijk onderhoud bleek dat ze niet kan tellen.

Waar verzoekster betoogt dat de Angolese stukken en informatie in haar visumdossier vals zijn en incorrect, gaat verzoekster eraan voorbij dat haar verklaringen over het bekomen van deze stukken met de hulp van Pastor P. ongeloofwaardig werden bevonden. In navolging van verweerder wordt vastgesteld dat verzoeksters verklaringen tal van onaannemelijkheden en incoherenties vertoonden met de landeninformatie over het aanvragen en verkrijgen van Angolese (identiteits)documenten (COI Focus "ANGOLA: Authentification des documents officiels", gevoegd bij verweernota).

Bovendien merkt verweerder terecht op dat de geboortedatum op de Angolese identiteitskaart en het paspoort van verzoekster in het visumdossier in lijn ligt met de resultaten van haar leeftijdtest. Tevens werd op basis van verzoeksters in België afgenomen vingerafdrukken het visumdossier teruggevonden dat voor haar werd opgesteld.

Wat betreft verzoeksters verschillende handtekeningen op verschillende documenten, wijst verweerder er terecht op dat ze de documenten in het visumdossier allemaal heeft ondertekend met de naam D.V.M.K.. Verzoekster ondertekende de documenten in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming onder de naam L.D.M.. Het is bijgevolg niet onlogisch dat de handtekeningen op de documenten in het visumdossier verschillen van de handtekeningen op de documenten in het administratief dossier.

Waar verzoekster de authenticiteit van het schoolattest in het visumdossier tegenspreekt door erop te wijzen dat ze in België alfabetiseringslessen heeft gevolgd, wordt samen met verweerder vastgesteld dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud nooit heeft verklaard een alfabetiseringscursus te volgen. Ze stelde enkel en alleen hier Frans te leren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10), wat er geenszins op wijst dat ze voor haar komst naar België nooit naar school zou zijn geweest. Er wordt bovendien geen enkel attest neergelegd van deze beweerde alfabetiseringslessen.

Bovendien kan uit de door verzoekster aangehaalde passage uit het persoonlijk onderhoud, waarbij verzoekster zagezegd geen 2 jaar van het jaartal 2022 kon aftrekken, niet blijken dat verzoekster niet kan tellen. In de verweernota wordt terecht opgemerkt dat aan verzoekster gevraagd welk jaar het was, waarop ze antwoordde met "2022" (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Vervolgens samengevat dat verzoekster nu twee jaar in Europa is en gevraagd sinds welk jaar ze hier aldus verblijft, antwoordde verzoekster naast de vraag dat ze heeft uitgelegd wat ze weet, namelijk dat ze hier 2 jaar is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Uit dit antwoord kan aldus geenszins worden geconcludeerd dat verzoekster niet zou kunnen tellen. Verzoekster toont niet aan dat het schoolattest in het visumdossier niet authentiek zou zijn.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog stelt dat er in Angola een hoge graad is van corruptie, hierbij verwijzend naar een internetartikel van France 24, en er aldus getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van de Angolese documenten in het Portugese visumdossier, dient in navolging van verweerder te worden benadrukt dat verzoekster hiermee geenszins aantoonde dat de stukken in kwestie niet authentiek zouden zijn of via corruptie zouden zijn bekomen. Het louter verwijzen naar algemene informatie is niet afdoende om de concrete argumentatie rond het visumdossier in de beslissing te weerleggen.

9. Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij over de Congolese nationaliteit beschikt.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent terecht het volgende:

“U legt geen documenten neer die uw beweerde (Congolese) nationaliteit, identiteit of reisweg kunnen ondersteunen. Ter ondersteuning van uw beweerde identiteit en nationaliteit legt u een slecht leesbare kopie van een geboorteakte voor, waarover u bovendien zelf verklaart dat er niets correct in staat (NPO, p. 19). Deze kan dan ook niet beschouwd worden als een bewijs van uw identiteit of nationaliteit. Sowieso bevat de geboorteakte, zelfs indien ze origineel zou zijn, geen enkel objectief element (foto van u voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door het document wordt bedoeld. Bijgevolg geeft ook de F-kaart van D.L.M. louter de identiteitsgegevens weer van een persoon wiens vaderlijke met u geenszins wordt aangetoond.”.

Verzoekster biedt in het verzoekschrift geen nuttig verweer tegen voormelde motivering.

Dat de Congolese persoon van wie verzoekster een Belgische verblijfskaart (F-Kaart van D.L.M.) heeft neergelegd haar vader zou zijn, is een louter blote bewering. Verzoekster toont de voorgehouden familiale band niet aan.

10. Gelet op voormelde vaststellingen kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster weigert om klaarheid te scheppen over haar identiteit, nationaliteit, verblijfplaats(en), leeftijd en reisweg.

Verzoekster heeft aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op haar rustende medewerkingsplicht.

Verzoeksters leugenachtige en gebrekkige verklaringen inzake haar identiteit, nationaliteit, leeftijd, verblijfplaats(en) en persoonlijke leefomstandigheden voorafgaand aan haar komst naar België, vertrek uit Angola, reisweg en documenten die ze hierbij gebruikte, doen manifest afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

11. Verzoekster volhardt in het verzoekschrift in haar vrees voor R. en meent dat hij haar zal terugvinden in zowel Angola als Congo. Ze benadrukt in het verzoekschrift dat ze in de Democratische Republiek Congo geen sociaal netwerk heeft en er bijgevolg bijzonder kwetsbaar zal zijn en niet beschermd zal kunnen worden. Ze herhaalt dat haar vader in België en haar moeder in Luanda verblijft, ze amper in Congo heeft gewoond en geen herinneringen meer heeft aan haar land van herkomst.

De Raad herneemt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij de Congolese nationaliteit heeft en geen helder zicht biedt op haar werkelijk profiel. Door het afleggen van bedrieglijke en ongeloofwaardige verklaringen heeft verzoekster het onmogelijk gemaakt om een correct zicht te krijgen op haar herkomst en profiel en dus ook op haar eventuele nood aan bescherming.

Daarenboven wordt benadrukt dat de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten, die zich zouden hebben afgespeeld in Angola, niet geloofwaardig zijn. Verzoekster verklaarde dat zij op 6-jarige leeftijd door R. uit Congo (DRC) ontvoerd werd en naar Angola werd gebracht, waar zij 10 jaar zou zijn opgesloten. Deze feiten zijn onlosmakelijk verbonden met verzoeksters nationaliteit, leeftijd, verblijfplaats(en) voorafgaand aan haar vertrek naar België, vertrek uit Angola en reisweg, waarover verzoekster, blijkens wat voorafgaat, manifest leugenachtige verklaringen heeft afgelegd. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten.

De bestreden beslissing stelt bovendien terecht het volgende:

“Ten eerste weet u niet aannemelijk te maken dat u ingevolge deze gebeurtenissen nog enige vrees voor vervolging dient te koesteren. U weet geen concrete elementen aan te halen die erop wijzen dat u werkelijk dient te vrezen voor R. wanneer u zou terugkeren. U gevraagd naar uw vrees bij terugkeer haalt u louter aan u dat u heel erg bang bent. Wat er zou gebeuren indien u terugkeert, weet u eveneens niet te preciseren. U stelt enkel dat R. u zal vinden. Wanneer u wordt gevraagd op welke manier R. u zou kunnen vinden, antwoordt u vaagweg: Ik weet niet hoe, maar ik weet wel dat hij mij zou vinden omdat ik ook de indruk had dat hij mij kende. (NPO, p. 22, 29). Uw vrees is bijgevolg volledig gebaseerd op een vermoeden dat u niet weet te staven aan de hand van concrete indicaties. Hoewel u stelt te denken dat hij u kende en dit aanhaalt als reden waarom u denkt dat hij u kan vinden, weet u geen link te leggen tussen u en R.. U gevraagd van waar hij u zou kennen, antwoordt u aanvankelijk dat u het niet weet. Vervolgens haalt u twee uitermate vage elementen aan waarmee u uw vermoeden tracht te onderbouwen, namelijk: –

Telkens op mijn verjaardag had hij een taart mee en dan zei hij met een rare blik in zijn gezicht "gelukkige verjaardag" en dan sliep hij met mij. De eerste dag sprak hij mij ook aan met mijn naam dus ik had ook de indruk dat hij mij al kende. (NPO, p. 23). Uw opgeworpen vrees bij terugkeer is dan ook louter gebaseerd op vage speculaties. Tot slot stelt u desgevraagd dat u met uw vader nooit over R. sprak en gevraagd of uw moeder R. kende, stelt u slechts dat ze daar niets van gezegd heeft. Nochtans zou men verwachten dat u haar hierover bevraagd zou hebben eens u terug contact had met haar, zeker indien u werkelijk vermoedde dat hij u kende, is uw moeder bij uitstek de persoon die hier meer licht op zou kunnen werpen. Dat u dit klaarblijkelijk naliet en slechts stelt dat dat ze "daar niets van heeft gezegd" getuigt – zeker gezien uw vastgestelde leeftijd - van een desinteresse die onverenigbaar is met een ernstige vrees voor vervolging."

Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee zij de voormelde motivering weerlegt.

12. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij in geval van terugkeer naar Angola of de DRC opnieuw zal geconfronteerd worden met de traumatische herinneringen van het jarenlang fysiek als psychologisch geweld.

Gelet op wat voorafgaat heeft verzoekster de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten echter niet aannemelijk gemaakt, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zij zal geconfronteerd worden met herinneringen hieraan.

De bestreden beslissing stelt bovendien op goede gronden het volgende:

"Zowel het medisch als psychologisch attest dat u neerlegt, vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hier vastgestelde problemen werden opgelopen. Wat betreft het medisch attest doet de arts vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Het psychologisch attest dat u neerlegt, stelt dat u sinds 06 oktober 2020 bij hen in behandeling bent en gezien uw traumatische ervaringen nood heeft aan een verdere opvolging zonder enige verwijzing naar uw situatie, uw wedervaren in Angola of zelfs maar naar de symptomen die u zou ervaren die op PTSS wijzen. In elk geval gaat elk verzoek om internationale bescherming gepaard met een bepaalde mate van stress en vormt een dergelijk psychologisch attest geen bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychologische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar uitspraken betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt (slechts zeer summier in dit geval), maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze, feitelijke omstandigheden schetsen waarin een mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in geval van een psycholoog, die nog meer dan een arts afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt wordt verteld."

Bij gebrek aan een dienstig verweer blijft voormelde motivering overeind.

13. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

14. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

15. Verzoekster toont gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar nationaliteit, identiteit, verblijfplaatsen, reisweg en vluchtrelaas niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters verwijzingen in het verzoekschrift naar haar vrees voor een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar de Democratische Republiek Congo en haar beweringen in verband met de afwezigheid van een sociaal netwerk zijn, gelet op haar niet aangetoonde Congolese nationaliteit, niet dienstig.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS